

ADHD (na engleskom je kratica Attention deficit hyperactivity disorder) je poremećaj manjka pažnje i hiperaktivnosti. Time je klasificiran u poremećaje u ponašanju (eng. Neurobehavioral disorder). Kako i samo kaže glavni simptomi poremećaja uključuju manjak pažnje, hiperaktivnost, i često je popraćeno impulzivnošću. ADHD pojavljuje se u djetinjstvu (ima učestalost od čak 5% do 11%) što je dovelo do mnogih istraživanja o samom poremećaju i kako ga liječiti.

Simptomi i liječenje

Zbog činjenice da poremećaj prouzrokuje nepažnju i/ili hiperaktivnost/impulzivnost, koje mogu dovesti do situacija u kojima se teško komunicira i radi s njima. Ti problemi su često vidljivi u odnosima s roditeljima, vršnjacima i učiteljima jer poremećaj utječe na donošenje odluka i kontrolu emocija. Zbog simptoma stručnjaci se nemogu dogovoriti oko liječenja: neki smatraju da bi liječenje trebalo biti terapijsko s fokusom na treninge povećanja pažnje, dovođenje strukture u njihove živote, itd., dok neki smatraju da bi simptomatsko liječenje stimulansima korištenjem npr. Antidepresiva koji mogu pomoći no u krivoj dozi mogu prouzrokovati druge probleme. Naravno, mnogi pokušavaju izbjeći farmakološko liječenje zbog same činjenice da ne žele koristiti lijekove ako nije nužno. Nekolicina studija pokazalo da je kombinacija terapije i lijekova najbolje opcija za ublaženje simptoma.

Pažnja sa djecom

Dječaci koji pokazuju više hiperaktivnost ili impulzivnost, povijesno su imali veću vjerojatnost da im se dijagnosticira ADHD u usporedbi s djevojčicama. No, povećana svijest o nepažljivom dijagnozom sa simptomima dovela je do povećanja dijagnoza među djevojčicama u posljednjih nekoliko godina.

Današnji svijet tehnologije nam pruža svakodnevna ometanja na različitim razinama što potiče ometanost, razdražljivost, nepažnju, itd. - neka istraživanja čak ukazuju na korelaciju između unapređenja tehnologije s učestalosti ADHD-a ali je moguće da je jednostavno kvalitetnije i češće dijagnosticiranje. Zato što svi znamo pokazivati ta dva glavna simptoma: nepažnju i impulzivnost, da budemo dijagnosticirani moramo imati te probleme redovito i moraju odgovarati određenoj dobnoj skupini, ali uzimajući u obzir da se simptomi moraju pojavljivati prije 12. godine života.

Uzrok ADHD-a

Uzroci ADHD-a nisu jasni. Kao i kod ostalih poremećaja mentalnog zdravlja i ponašanja, geni najvjerojatnije imaju ulogu, ali novija istraživanja impliciraju i na utjecaj izloženosti okolišnih toksina (pesticidi, olovo, itd.), kao i prenatalno pušenje cigareta i unos alkohola, ali čak i šećera koji igraju ulogu na pojavu ADHD-a. Roditeljstvo nema nikakav utjecaj na pojavu poremećaja no način na koji se postupa i pomaže djeci može utjecati na način na koji se simptomi projiciraju. Djeca koja su izložena nedosljednoj disciplini ili trpe zanemarivanje, može im biti teže izazivati impulze ili usmjeriti svoju pažnju kasnije.

Održavanje odnosa s ADHD-om

Održavanje bliskih odnosa može biti izazov za osobe s problemima s pažnjom. Budući da im pažnja lako odluta, može se učiniti da ne slušaju pažljivo voljene ljude, a problemi u organizaciji vremena mogu ih dovesti do toga da često kasne - ili da zaborave planove izlaska. Za osobe s

ADHD

Autor Dina L. Volčanšek

Petak, 18 Listopad 2019 10:53

ADHD-om ključno je da budu svjesni utjecaja svog stanja na druge i da razviju vještine za izgradnju jačih društvenih veza. S druge strane, za voljene osobe je jednako važno da prepoznaju izazove povezane s ADHD-om i da shvate da je u mnogim slučajevima osoba s ADHD-om svjesna i pokušava upravljati svojim ponašanjem.

Rasprava oko ADHD-a

Iako je desetljećima naveden u Priručniku za dijagnostiku i statistiku mentalnih poremećaja, ADHD i dalje ostaje kontroverzan. Je li to istinski poremećaj ili je jednostavno kolekcija prirodnih

ADHD

Autor Dina L. Volčanšek
Petak, 18 Listopad 2019 10:53

ponašanja koji se ne toleriraju u današnjem svijetu s visokim očekivanjima? Čak i među onima koji se slažu da ADHD postoji, postoje konkurentne teorije o tome što, ako ništa, pokreće njegove simptome. Donedavno se smatrao poremećajem u djetinjstvu iz kojeg su pojedinci na kraju izrasli. No, iako dokazi upućuju na to da je do 50% dijagnosticirane djece “preraslo” to stanje, kod drugih se ne zna ne promijeniti ništa.

Prijevod: Dina L. Volčanšak

Npr.org

VEZANI SADRŽAJI

{loadposition related}